

Núm. de Protocol: AD-005-1/06 i AD-0046-2/03
TSA: 48/06

S E N T È N C I A NÚM. 05-2007

PARTS:

Apel·lant: L.H.A. S.L.
Representant: J.A.V.
Advocat: G.A.

Apel·lada: M.I. GOVERN
Representant: S.G.
Advocat : M.F.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de gener de 2007

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD.005-1/06 i AD 0046-2/03.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Lluís Saura Lluvià** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2006-48, de 31 de maig de 2006, va desestimar la demanda formulada per L.H.A.S.L. contra la resolució del Ministre d'Economia i Finances de 17 d'octubre de 2005 que havia denegat la reclamació de responsabilitat patrimonial demanada el 18 d'agost de 2005, i va declarar ajustada al Dret aquesta resolució, com també la del Govern de 29 de desembre de 2005 que va desestimar el recurs d'alçada interposat contra la anterior.

La reclamació de L.H.A. S.A. té com a causa els perjudicis patits durant el període de temps en que per una resolució administrativa que posteriorment fou revocada pels tribunals va haver de deixar de prestar el servei de transport de passatgers entre Andorra - Escaldes-Engordany - Encamp - Canillo - Soldeu i viceversa durant un període de 560 dies compresos entre el 30 de març i 9 de desembre de 2003 i entre el 14 de gener i 16 de desembre de 2004.

La sentència, després de desestimar l'excepció de prescripció adduïda pel Govern, analitza la prova presentada per la demandant i considera que els perjudicis ocasionats no han quedat prou acreditats.

2.- La H.A. S.L. interposa un recurs d'apel·lació demanant la revocació de la sentència i el reconeixement del dret a percebre una indemnització per lucre cessant de 239.832 €, analitzant, a l'efecte, la valoració que de la prova en fa la sentència.

3.- De l'escrit anterior se n'ha donat trasllat a la representació del Govern, que l'impugna demanant la confirmació de la sentència.

4.- En el tràmit de conclusions les parts han fet les manifestacions és adients als seus interessos respectius, quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Les circumstàncies que la sentència del Tribunal de Batlles ha considerat constitutius d'una falta de servei generadors de responsabilitat patrimonial són els següents:

L.H.A. S.L. té una autorització per realitzar el servei regular de transport públic de viatgeres La Seu d'Urgell - Andorra la Vella - Pas de la Casa sense distinció de passatgers; en demanar una ampliació del recorregut i una modificació de l'horari, el Ministeri d'Economia, en resolució de 4 de febrer de 2003, va condicionar l'autorització a que els passatgers havien de ser de fora del Principat; les sentències d'aquesta jurisdicció (de 10 de març de 2004 la del Tribunal de Batlles i de 17 de novembre de 2004 la d'aquesta Sala) van considerar que la línia era tant nacional com internacional i en conseqüència va anul·lar la condició esmentada.

El 12 de gener de 2004 el Ministeri d'Economia va suspendre de forma immediata els serveis regulars interurbans de transport de passatgers entre Andorra - Escaldes-Engordany - Encamp - Canillo - Soldeu i viceversa amb càrrega i descàrrega de passatgers. El 18 d'agost de 2005 l'empresa va formular davant el Govern una demanda de responsabilitat administrativa per falta de servei i reclama el benefici que hauria obtingut si com a conseqüència de la resolució administrativa anul·lada hagués pogut prestar el servei durant el període de 560 dies comprès entre el 12 de gener de 2004 i el 16 de desembre de 2004, més el comprès entre el 30 de març de 2003 (data en la que va rebre una ordre verbal de suspensió) i el 9 de desembre de 2003.

Tercer.- La reclamació pren com a base la recaptació mitjana diària durant el període previ al reclamat i en descompta el 20 % en concepte de costos variables.

La sentència del Tribunal de Batlles, després d'analitzar amb exhaustivitat la prova practicada i que la part agent va aportar amb la demanda, desestima la demanda per manca de rigor en la prova, raonant que es parteix de càlculs mitjos quan l'activitat és fluctuant; que les dades facilitades no segreguen el transport internacional del intern; que inclouen destinacions no afectades per la limitació administrativa; que el percentatge de 20 % de costos variables no es pot tenir en compte i que es desconeix si els xofers i autobusos han pogut o no ser adscrits a altres activitats de l'empresa.

Analitzada la prova a la vista dels arguments de la part apel·lant i apel·lada cal avançar que la prova del lucre cessant no es pot constituir sinó és a base d'extrapolar la situació del període previ a la suspensió del servei i la forma en que s'ha fet s'estima correcta; i el cert és que els càlculs presentats parteixen ja d'una prèvia segregació entre la recaptació corresponent a la línia aturada i la corresponent a altres serveis de transport, com també s'estima suficient la documentació aportada, constituïda pels albarans de caixa i la deducció per despeses variables que, en el cas d'immobilització no es produeixen, del 20 %.

Tanmateix, la prova practicada només permet considerar com període de suspensió el comprès entre el 12 de gener de 2004 i el 16 de desembre de 2004, no el comprès entre el 30 de març de 2003 i el 9 de desembre de 2003, perquè mentre el de 2004 respon a una ordre escrita, el de l'any 2003 no ha quedat suficientment provat, ja que segons la pròpia part agent derivava d'una ordre verbal, i si realment d'aquesta n'hagués sorgit una cessació en la prestació del servei no s'hauria hagut de dictar una nova ordre, escrita, ordenant-lo.

En conseqüència, si el període al que se ceneix la paralització del servei és de 335 dies la recaptació mitja ascendiria a 179.375,75 € (335 dies per 535,45 €/dia) i si a aquesta quantitat li deduïm el 20 % de despeses variables (179.375,75 - 20%) la quantitat indemnitzable en concepte de lucre cessant ascendeix a 143.500,6 €.

Quart.- No s'aprecia cap circumstància que determini un especial pronunciament sobre qui ha de satisfer les despeses d'aquesta segona instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1) Estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de L.H.A. S.A. contra la sentència 2006-48, de 31 de maig de 2006, dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es revoca, i amb anul·lació de les resolucions recorregudes, declarar el dret de la demandant a percebre una indemnització per lucre cessant de 143.500,6 €.

2) No fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segons instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.